

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 października 2016 r.
sprawy **A. B.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 9 lutego 2016 roku, sygn. VII Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ż.
z dnia 13 października 2015 roku, sygn. II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ż., Wydział II Karny, wyrokiem z dnia 13 października 2014 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K (...), uznał oskarżonego A. B. za winnego tego, że w dniu 7 kwietnia 2014 r. w K. (woj. (...)), kierował po drodze publicznej nr (...) samochodem marki J. o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości - 1,15 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3

lat.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 9 lutego 2016 roku Sąd Okręgowy w B., VII Wydział Karny, sygn. akt VII Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od wyroku Sądu Okręgowego obrońca skazanego wniósł kasację, a w niej zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 4, 5 § 1 i 2 oraz 7 k.p.k., polegające na przekroczeniu zasad określonych w tych przepisach przy dokonaniu oceny materiału dowodowego, w tym w szczególności zeznań oskarżonego A. B. i ustaleń w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 7 kwietnia 2014 r.;
2. art. 433 § 2 k.p.k., poprzez wadliwe przeprowadzenie kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia i nie dość wszechstronne rozważenie stawianych przez obrońcę oskarżonego zarzutów w przedmiocie błędnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku, a mających istotny wpływ na jego treść, będących konsekwencją nieprawidłowej oceny przeprowadzonych dowodów, w zakresie w jakim przyjęto, iż oskarżony w dniu 7 kwietnia 2014 r. prowadził pojazd po drodze publicznej będąc pod wpływem alkoholu, skutkiem czego przyjęto popełnienie przez niego przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Pierwszy z zarzutów kasacji wskazuje, że jej autor zdaje się nie do końca poprawnie postrzegać rolę tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w

kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Tymczasem pierwszy z zarzutów kasacji podnosi naruszenie przez Sąd odwoławczy szeregu zasad dotyczących oceny materiału dowodowego, w tym art. 7 k.p.k., podczas gdy Sąd ten nie dokonywał samodzielnej oceny dowodów, a jedynie kontrolował ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy (zob. postanowienie SN z dnia 18 czerwca 2013 r., V KK 34/13). Jeśli zaś chodzi o podniesiony zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., to nie może być on zasadnie postawiony, gdyż przepis ten znajduje zastosowanie tylko w przypadkach, gdy sąd stwierdził niemożność rozstrzygnięcia wątpliwości za pomocą reguł z art. 7 k.p.k. Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie „Przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny, ponieważ nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., V KK 119/13). Dalej wskazać należy, że naruszenie art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedną z zasad generalnych rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej,

Warto poprawnego zarzutu kasacyjnego ma drugi zarzut kasacji, który jednak okazał się całkowicie bezzasadny. Wbrew twierdzeniom tego zarzutu, wszystkie kwestie podniesione w zarzutach apelacji zostały poddane analizie przez Sąd Okręgowy, co wynika jednoznacznie z treści pisemnego uzasadnienia wyroku tego Sądu (k. 285-286). Co więcej, zostały one rozważone w sposób rzetelny i dostatecznie wnikliwy. Choć zawarte tam przez Sąd Okręgowy analizy nie są obszerne, niemniej odnoszą się do sedna sprawy, czyli powodów, dla których Sąd ten uznał, że wersja skazanego została zasadnie odrzucona przez Sąd Rejonowy, jako nieprawdopodobna. Na marginesie jedynie należy dodać, że apelacja nie wskazywała jakiegokolwiek konkretnego naruszenia przez Sąd Rejonowy zasad dotyczących oceny dowodów bądź konstruowania ustaleń faktycznych, lecz ograniczała się do przedstawienia wersji skazanego i dowolnych twierdzeń o

niewiarygodności wersji przyjętej w wyroku Sądu I instancji. W takim stanie rzeczy zbędne było powielanie argumentacji przedstawionej przez Sąd Rejonowy. Konkludując, zarówno kompletność, jak i wnikliwość kontroli odwoławczej w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości i z pewnością była ona zgodna ze standardami wyznaczonymi przez przepisy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.